

Szülőföldem szép határa

Szülőföldem szép határa!
Meglátlak e valahára?
A hol állok, a hol megyek,
Mindenkor csak feléd nézek.

Ha madár jön, tőle kérdem,
Virulsz-e még szülőföldem!
Azt kérdezem a felhőktől,
Azt a suttogó szellőktől.

De azok nem vigasztalnak,
Bús szívemmel árván hagynak;
Árván élek bús szívemmel,
Mint a fű, mely a sziklán kel.

Kisded hajlék, hol születtem,
Hej tőled be távol estem!
Távol estem mint a levél,
Melyet elkap a forgószél.

Kisfaludy Károly

Görcs Imre-díj – GÖRCS IMRE ÉS A GIMEX 25 ÉVE

Negyed évszázada alapította Kóny szülötte Görcs Imre a Gimex-Hidraulika Kft-t. Bár e jeles jubileumot nem érthette meg, Borbély Károly festőművész által készített portréján jelen van: fogadja a Gimex győri székházába belépő munkatársakat, partnereket, vendégeket, emlékeztetve örökölt hagyott szellemiségére: „Mindenekelőtt emberként nemcsak hitelesnek és megbízhatónak kell látszani, de annak is kell maradni.”

Görcs Imre a rendszerváltás után, a Rába Magyar Vagon- és Gépgyárban eltöltött 25 év tapasztalatával, 1993-ban alapított gépipari elemek importálásával foglalkozó céget. Kezdetben az ugyancsak kónyi származású feleségével, Görcsné dr. Muzsai Viktóriával közös otthonuk nappalijában dolgozott, mindössze egy Erika írógép és egy faxgép alkotta technikai hátterét, tevékenységét lánya és édesanyja és a tágabb család is támogatta.

44 évesen kényszervállalkozóként kezdett új életet akkor még nálunk ismeretlen piacgazdasági

viszonyok között. Vitte a lelkesedés az alkotni akarás. A kónyi általános iskola elvégzése után a győri Kossuth szakközépiskola villanyszerelő osztályában szerzett érettségit és mellé szakmát, később Budapesten felsőfokú külkereskedelmi végzettséget. Segítette a tapasztalat is, amelyet az NDK-ban töltött 3 év alatt szerzett. Akkor szívta magába a német mentalitásra jellemző korrektséget, precizitást, no meg a német nyelvtudást, amely egész életében fontos szerepet játszott, hozzátanulva az angolt, kiegészítve némi olasz és orosz tudással. A vállalkozás folyamatosan és szépen fejlődött, a hidraulika mel-

lett megjelent a befogástechnika, majd a gépipari elemek tervezése és gyártása, szervizelése, 2006-tól új, korszerű és saját telephelyen. 2014-ben a forgalom elérte az 1 milliárd Ft-os álomhatárt. Az egyre sikeresebb vállalkozás Görcs Imre életének fő műve, szinte a második gyermeke lett.

„Ő volt a cég szíve, lelke, motorja. Ő volt maga a Gimex.” – mondja róla lánya, Görcs Annamária, aki 4 évvel ezelőtt, Imre betegségének kezdetén átvette a Gimex ügyvezetését. Görcs Imre által magasra tett szakmai és emberi mérce szellemiségét a cég fiatal és dinamikus csapata viszi tovább, sikeresen.

Görcs Imre nemcsak problémamegoldó ember volt, hanem emberszerető ember is: mindig a win-win helyzet elérésére törekedett, amikor mindenki elégedett az eredménnyel. Empatikus vezető volt, aki tudását megosztotta másokkal. S nem utolsó sorban mindent saját erejéből ért el, támogatási és projektpénzek nélkül, következetes és szívós munkával

építgetve álmát, a Gimexet, bizonyítva, hogy a munka iránti alázattal szakemberként és hiteles emberként is lehet a nulláról indulva egymilliárd forint bevételű céget felépíteni.

A GIMEX Hidraulika Kft. ügyvezetése és családja Görcs Imre-díjat alapít 2018-ban a cég-alapító emlékére és a cég fennállásának 25. évfordulója tiszteletére. A díj tartalma: pályázónként 100 ezer Ft ösztöndíj és Lipovics János iparművész, szobrász által készített művészi kivitelezésű bronz emléklapok.

A díjat első ízben az alapító szeretett szülőfalujában, Kóny községben élő (17-25 éves) fiatal számára további tanulmányainak és/vagy pályakezdeményezésének támogatására ajánljuk fel.

A díj hivatalos meghirdetésére a 29. Falunapon, 2018. augusztus 11-én kerül sor. Részletekről a község honlapján lehet tájékozódni.

Görcsné dr. Muzsai Viktória és Görcs Annamária
társtulajdonosok és ügyvezetők

Önkormányzatunk mindennapjaiból...

Községünkben nyáron sincs uborkaszegzon, szinte mindig történik valami. A legfontosabb eseményekről és a feladatokról **Aller Imre** polgármester tájékoztatta lapunkat.

A leglátványosabb fejlesztés, melynek épülését, szépülését a lakosok nap mint nap láthatják, a Termelői Piac. A tavalyi Falunapon még az alapkövet tettük le, az idein pedig át is adhatjuk a kónyaiaknak az épületet, hamarosan pedig élet is költözik bele. Nagyon bízunk benne, hogy a helyi és a környező települések termelői áruikkal meg fogják tölteni a piacteret.

A másik pályázat, melynek megvalósulását folyamatosan követhetik a lakosok, és rendezvényein részt is vehetnek az EFOP-program. (Humán szolgáltatások komplex fejlesztése a Rábaközben) A pályázat konzorciumi vezetőjeként is sok feladat hárul ránk.

A lakosok tájékoztatására új csatornát is nyitottunk, hisz felgyorsult világunkban az újság és a honlap sem tud elég naprakész lenni. Ezért indítottuk be községünk facebook oldalát (<https://www.facebook.com/konykozseg>), ahol igyekszünk minél gyakrabban beszámolni községünk életéről. Ez természetesen nem helyettesíti a hivatalos eljárás rendet, de alkalmas a lakosokkal való napi kapcsolattartásra.

A közösségi oldalakon is megfigyelhető, hogy az embereket az őket leginkább érdeklő, esetenként apró ügyek foglalkoztatják legjobban. Ezekben az esetek nagy részében igazuk is van, és mi igyekszünk se-

gítséget nyújtani, ám hasznos, ha az ember egyben látja a nagy képet. Rendszeresen olvashatunk helyi és környékbeli médiumokban például arról pozitív cikkeket, hogy milyen fejlesztések történnek különböző településeken. Eközben pedig hajlamosak vagyunk elfeledkezni arról, hogy ezek nagy része (Bölcsőde, Idősellátás, Községi tér) Kónyban már évek, évtizedek óta működik, és annyira természetesen számunkra, hogy létezésüket szinte észre sem vesszük. Pedig ezek fenntartása, működtetése is nagy feladat és minden nap kemény munkát ad mindnyájunknak. Ennek a munkának köszönhető, hogy Kóny egy élhető, 21. századi település.

Az élhető település alapfeltétele a folyamatos fejlődés, ezért dolgozunk nap mint nap. A Deák utca vízelvezetési problémáit az elvesztett pályázat miatt önerőből fogjuk megoldani. Arról is döntést hoztunk, hogy azon ingatlanok tulajdonosai, akik telkük elhelyezkedése miatt több oldalról is közterületet gondolnak, benzin támogatásban részesülnek. Folytatódik a járdafelújítási program is, több mint 1 km járdát építünk, és néhány utca útfelújítására is sor kerül az idei évben.

Fontos dolog még, hogy nagy népszerűségnek örvendő rendezvényeinket (Bikafesztivál-Majális, Gyereknapi, Táncdal-fesztivál) idén is komoly érdeklődés mellett tudtuk megtartani, és a még előttünk állókra, a 29. Kónyi Falunapra és a Vakációsiratóra is szeretettel várunk mindenkit!”

Évzáró családi nap az óvodában

Avatási ünnepséggel egybekötött évzáró családi napot tartottunk június 2-án az óvodában közel 90 gyermek és ugyanannyi felnőtt részvételével.

A rendezvény 9.00 órakor kezdődött, kerékpárút és foci-pálya átadásával. A beruházás 2,2 millió forintba került, nagy részét a Kónyi Óvoda Gyermekéiért Alapítvány adta, a hiányzó 800 000 Ft-ot Thomas Spannagl, a BWS Baustahl-Center Kft. tulajdonosa. Kónyi Község Önkormányzata a vakond-háló beépítését finanszírozta, Kiss Gábor szili kertész pedig fű-szőnyeggel segítette az építmény megvalósulását.

Az ünnepélyes szalagátvágást követően három kislány körbe biciklizte a kerékpárutat, a nagycsoportos fiúk pedig Horváth Ákos tanár irányításával elvégezték a kezdőrúgást a foci-pályán. Vidám hangulatot keltett a nagycsoportosok pom-pom tánca, és a szülőkkel együtt végzett közös torna. Az apák és anyák kötélhúzásával zárult az avató ünnepség.

Az új kerékpárutat nagy lelkesedéssel vették birtokba a gyerekek. Erre az alkalomra 100 000 Ft értékben vásároltunk szülői adományokból kismotorokat, rollereket, futóbicikliket.

A nap folyamán egy ivókút is átadásra került, melyet önkormányzati képviselői keretünkben Kiss Miklósnéval vásároltunk. A kút felszerelését Farkas Alfréd társadalmi munkában végezte.

A gyermekek szórakoztatását a Belvárosi Betyárok koncertje, légvár, lovaskocsikázás biztosította, de festhettek nagyméretű fóliára, játszhattak „aranyosást”, célba dobást konzervdobozokra.

A rendezvényt közös ebéddel zártuk, az ételeket a Szülői Munkaközösség tagjai készítették.

A jó hangulatról Máté Krisztián élőzenével gondoskodott. Köszönjük a szülőknek, a támogatóknak a sok segítséget, mellyel ez a beruházás megvalósult. Kiemelten köszönjük a szülőknek a közreműködést a családi nap előkészítésében, lebonyolításában, a rendezvény előtti udvar- és kertrendezésben.

Tuba Csilla óvodavezető

Szülők és gyermekek búcsúztatták a nyugdíjba vonulókat

Nagy változásokat éltünk meg az év első felében az óvodában. Három kolléganőtől kellett búcsúznunk, mert augusztustól nyugdíjba vonultak. Harmincnolc éven át dolgoztak óvodánkban, több generáció nevelését segítették óvodás éveik alatt. Fontos volt mindannyiunk számára a jelenlétük, a sokéves tapasztalatuk, a kitartó, lelkiismeretes munkájuk. Mit üzenhetünk hát nekik?

Kedves Márta, Magdi, Judit!

Eljött az idő, menetek kell, és ti mosolyogtok és érzitek, elvégeztétek mindazt, amit a sors elvárt Tőletek. Gyerekek sokaságát neveltétek és tanítottátok, gondjaitok megértettétek, tanácsaitok gyógyítottak. Mi, akik veletek dolgoztunk, és ismertünk titeket, tiszteljük és csodáljuk egyéniségeteket. Mindent köszönünk, és azt szeretnénk elmondani, hogy nagyon jó volt veletek együtt dolgozni. Kívánunk jó egészséget, szép nyugdíjas éveket, vegyen körbe benneteket a mérhetetlen szeretet. Legyen életetek következő szakasza boldog, vidám! Hiányozni fogtok:

Csilla, az óvoda dolgozói és a gyerekek

„A gyerekek iránti szeretetem mindent legyőzött”

– bemutatjuk Borsos Béláné Rózsi nénit, iskolánk nyugdíjas pedagógusát

Korábbi lapszámainkban sorozatot indítottunk, melyben községünk azon lakóit, egyesületeit mutatjuk be, akik kiemelkedő közösségi tevékenységükkel hozzájárultak falunk mindennapjainak szebbé, hasznosabbá tételéhez, és ezzel kiérdemelték, hogy Kóny Községért Díjjal ismerjék el tevékenységüket. 2011-ben Borsos Béláné községünkért végzett több évtizedes kiemelkedő pedagógusi munkájáért vehette át a megtisztelő elismerést, és most ő mesélt lapunknak életéről, munkájáról.

Édesapám vasúti kiadórként dolgozott a bányogyszováti vasútállomáson. Ez lényegében azt jelentette, hogy ő volt az állomásfőnök. Édesanyám pedig a háztartásban dolgozott. A háborút még ott vészeltük át az állomáson. Sosem felejttem el, hogy az ott álló Vitéz-kastély pincéjében bújtunk meg, mikor az első orosz katonát láttuk. Aki a környéken lakott, mindenki annak a szép

kastélynak a pincéjébe menekült le. Aztán jöttek az oroszok, hogy: hole ruku! Föl a kezekkel!, és a férfiakat kivezették. Nagy volt a kétségbeesés, hogy mit csinálnak velük, de aztán szerencsére szépen elvonultak, nem történt semmiféle durva esemény.

A háború után 1945-ben hazajöttünk Kónyba, mert már akkor is itt állt a házunk, ahol most, igaz, nem ez. A kónyi állomás 45-ben leégett, és édesapámat akkor hazahívták állomás nélküli állomásfőnöknek. A problémát úgy oldották meg, hogy két vasúti kocsi, ilyen nagy vagonot összekapcsoltak, és az első részében volt a váróterem, a másikban meg

édesapám adta a jegyeket, az volt az irodája.

Hat éves koromtól kezdve Bányogróra jártam Kónyba iskolába, hol gyalog, hol vonattal, hol biciklivel, mikor mivel hoztak. Sőt, még olyan is előfordult, mikor délután Szívgyárda (ifjúsági szervezet) volt, hogy délelőtt eljöttem iskolába, délben hazamentem ebédelni, aztán megint vissza. Akkoriban, alsós koromban, de szerintem felsőben is a gyerekek hordták a hasábfát az iskolába, azzal tudtak ott tüzelni. Megtözeget bányásztak, azzal is fűtöttek, de meleg az nem volt.

Mikor ide jártam iskolába, szakos tanárok nem voltak, talán a Tóth Karcsi (Tóth Károly iskolaigazgató. A szerk.) volt az egyetlen, aki rendelkezett tanári diplomával, a többi tantárgyhoz alsós tanítókat tettek be. Ennek aztán az ember komoly hátrányait látta a későbbiekben. Például az orosz egy orosz származású tanítónő oktatta (A köztudatban Ruszki Roza néni. A szerk.), akit Dömötör József vett feleségül. Ő viszont magyarul egyáltalán nem tudott, így a nyelvtani szabályokat sem tudta elmagyarázni. Íráson és olvasáson kívül mást nem is tanultunk meg tőle, így mikor bementem a Tanítóképzőbe, és betettek a haladó csoportba, nagyon nagy hiányosságaim voltak. A matematikát tanították még ilyen foghíjasan, mert akkor sajnos elég gyenge volt a tantestület, mikor felső tagozatba jártam. Ötödikes koromban be is írtak az apácákhoz Győrbe, de a szüleim az-

tán nem engedtek el. Valamint jött egy olyan rendelet, hogy mindenki a saját lakóhelye szerinti iskolában illetékes tanulni.

Általános iskola után a győri Zrínyi Ilona Tanítóképzőbe mentem, amit el is végeztem. 1955-ben érettségiztem, 1956-ban pedig megszereztem a tanítói oklevelet. Itt a néptánc csoport tagja is voltam, ennek későbbi pályám során nagy hasznát vettem. Az iskola elvégzése után Kónyba helyeztek, majd ezután „népgazdasági érdekből” áttettek Dörbe, ahol két évet tanítottam. Onnan aztán hazajöhöttem a kónyi iskolába, mert akkor is gyér volt a szakos ellátottság, így énnekem kellett tanítani a matematikát a felső tagozatban. Itt képzés nélkül kezdtem oktatni, de jól végeztem a dolgomat, ami látszott a felméréseken is. A járási felméréseken is jól szerepeltünk, és a tanfelügyelők is meg voltak elégedve a munkámmal. Később Miniszteri dicséretben is részesültem.

Például tartottak akkoriban egy országos matematikai felmérést, amit itt Kónyban az én osztályommal írtak meg. Utána Győrből kijöttek, hogy megnézzék, ki tanítja a ma-

(Bánki Jánosné, Borsos Béláné)

tematikát, mert olyan eredmények születtek, mint a legjobb győri iskolákban. Ennek ellenére a kedvencem mégis a humán rész volt, a magyar nyelv és irodalom, olvasás, fogalmazás, valamint az ének-zene. Az iskola akkoriban sokkal gyengébb felszereléssel rendelkezett, de a legfontosabb dolog a felfogás volt, az, hogy ki hogyan tanítja a gyerekeket. Így nehezebb körülmények között is lehetett jó eredményeket elérni. Én fiatal fejjel azt vallottam: egy gyerek se kerüljön hátrányba, mert valamire nem tanítottam meg. Úgyhogy én igen maximalista voltam és meg is tanítottam őket mindenre.

Nagyon szerettem a gyerekeket, az iskola az életem volt. A tanítványaim megállták a helyüket az életben, volt, aki állatorvos lett, iskolaigazgató, óvodavezető és polgármester is van közöttük.

Népitáncot is tanítottam a nagyoknak és a kicsiknek is. Később énekes népi játékokat is betanítottam farsangi alkalmakra. Lényegében mindazt, amit a Tanítóképzőben néptáncból megtanultam, tovább adtam a tanítványaimnak. Nem is igen tudok róla, hogy rajtam kívül bárki táncot tanított volna Kónyban. A tanításon kívül is sok mindent csináltam. Az alsóban én voltam a munkaközösség vezetője. Hét-nyolc éven keresztül dolgoztam – akkoriban úgy nevezték – kultúr otthon igazgatóként, ami lényegében ifjúsági klubvezetőt jelentett. Itt legnagyobb részt ismeretterjesztő előadásokat szerveztem, előadókat hívtam meg tudományos előadások tartására. Ezt pár évig csináltam, aztán le kellett adnom, mert annyira túl voltam terhelve, hogy tovább nem vállalhattam ezt a munkát. Ekkoriban én voltam az iskola szakszervezeti titkára is, úgyhogy elég sok munkám akadt.

Tanítottam ezen kívül a dolgozók esti iskolájában is a matematikát, sőt ezüstkalászos tanfolyamot

is tartottam a termelőszövetkezet kérésére. Ezen kívül részt vettem az úttörő mozgalomban is, mert akkoriban minden osztályfőnök rajvezető is volt egyben. Már iskolás koromban is én voltam Könyben a csapattanács elnöke, ami lényegében a helyi úttörők gyerekvezetője volt. Az iskolában rendszeresen tartottunk vers és prózamondó versenyeket. Néha eljutottunk Csornára is, de ott már nem tudtunk különösebb eredményeket elérni, mert az első-második helyet mindig elvitték a csornai iskolák. Ez a sportversenyeken is így történt, hisz nekik volt rendes tornatermük. Később aztán Mészáros Lajos, aki szaktanár volt és szakfelügyelő, nagyon szép eredményeket ért el a sport területén, itt Könyben.

Idővel aztán javult a kónyi iskola színvonala, egyre több szakos tanár

jött, de még a 60-as években is küzdötünk azzal, hogy nem volt elég tanár. Aztán, ahogy egyre többen lettünk, Én átkerültem az alsóba, és napközis tanárként dolgoztam. Mikor a fiam született, mondta az igazgató, hogy most neked van a legnehezebb helyzeted a kisgyerekekkel. Még mi se tudjuk mi a napközis tanár igazi munkája, de menj oda! Aztán ott is ragadtam 5-6 évre, és azt is nagyon megszerettem. A gyerekek iránti szeretetem mindent legyőzött. Akkoriban nagyon jó volt a tantestület, de aztán a későbbi időben eléggé megromlott a közösség, az a szeretet és tisztelet, ami addig volt egymás iránt, elmúlt.

Harminchét éven keresztül tanítottam, ebből kettőt Dörben, harmincötöt pedig Könyben. Mikor nyugdíjba mentem, éppen odanőttek az unokáim, így őket tanítottam tovább. Így aztán olyan volt, mintha ki

(Pápai Miklósné, Szombath Mihályné, Tóth Ferencné, Szalai Ottóné, Borsos Béláné, Kovács Endréné)

se maradtam volna az iskolából. Emlekszem, itt az étkezőben ült mind a kettő, lesték minden szavamat, hogy mit mondok. Nagyon jó volt velük foglalkozni, mert igen okos gyerekek voltak. Egyikük most pszichológiát

tanít Pesten az ELTE-n, másikuk pedig Németországban dolgozik.

Így visszagondolva az életemre, a tanításra, nem volt könnyű, és hogy még egyszer elkezdéném-e, azt nem tudom... Valószínűleg igen. Cs. G.

HÍR-MORZSÁK

Aktuális hírek, események

PÁLYÁZATAINK:

- Helyi Termelői Piac létesítése Köny községben TOP-1.1.3-15-GM1-2016-00007

A projekt keretében a korábbi sportpálya kihasználatlan területén épült meg a helyi termelői piac. Egy fedett-nyitott tér, mely alatt szociális helyiségek és iroda, valamint a helyi termék kiállító-árusító tér is helyet kapott. A piacépület előtt egy szabadtéri árusítóhely létesült, mellette került kialakításra a pavilonok helye. A tér mellett parkoló épült.

Támogatás: 76.277.724 Ft (mértéke: 100%)

- A Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ infokommunikációs fejlesztése Könyben TOP-4.2.1-15-GM1-2016-00001 A Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ informatikai korszerűsítése keretében számítástechnikai eszközöket és irodabútorokat szereztünk be.

Támogatás: 4.285.000 Ft (mértéke: 100%)

- Családi napközi infrastrukturális megújítása Könyben TOP-4.2.1-15-GM1-2016-00005 A Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgáltatási Központ Köny településen működő Családi Napközök udvarának infrastrukturális korszerűsítése keretében építettünk egy fedett pavilont, felújítottuk a teljes udvart, megújult az udvart körül ölelő kerítés, és három új udvari játékot szereztünk be.

Támogatás: 7.544.351 Ft (mértéke: 100%)

- Vállalkozói Környezet feltételeinek javítása a rábaközi településen TOP-1.1.1-16-GM-2017-00004 A projekt keretében a Köny község területén elhelyezkedő ipari fejlesztési terület közlekedési kiszolgálásának és közmű ellátásának kiépítése tervezett az alábbiak szerint: vízellátás, szennyvízelvezetés, gáz-nyomóvezeték, villanyhálózat, közlekedőfelület, útburkolat szegélyekkel, jelzőtáblákkal, jelekkel, csapadékvíz elvezetés nyílt árokkal. A kivitelezési munkálatok hamarosan megkezdődnek. **Támogatás: 269.899.778,-Ft. (mértéke: 100%)**

- Június hónapban az Önkormányzat saját forrásból a Kossuth és a Kazinczy utcákban található játszótérre 2-2 rugós játékot, a Díszterre 6 db virágládát, a temető rendezéséhez konténert vásárolt.

- A Kerék-tó Szabadidőparkban a rézsű védelmére, talajtakaró növények ültetésére került sor.

- Köny Község Önkormányzata ASP Központozóhoz való csatlakozása KÖFOP-1.2.1-VEKOP-16-2016-00236 projekt keretében a Közös Hivatal települései (Barbacs, Markotabödöge, Rábcakapi, Cakóháza, Köny) az adatok tisztításához, migrálásához, valamint szabályzatok elkészítéséhez külső erőforrás igénybevételével, valamint számítástechnikai eszközök beszerzésre kapott támogatást. **Támogatás: 7.000.000,-Ft (mértéke: 100%)**

Irodalmi arcképvázlatok

Rovatunkban; kerek évfordulókra emlékezve, vagy különleges aktualitásuk miatt nagy költőinket, íróinkat, politikusainkat idézzük meg, mutatjuk be. Most megýenýk költőjére, a Téten született Kisfaludy Károlyra emlékezünk, születése 230. évfordulójának évében, s a sokak által alig ismert gazdag írói-költői tevékenységére, az 1820-30-as irodalmi élet vezéregyéniségére, akinek a Szülőföldem szép határa, és a Mohács című versét ismerik elsősorban az irodalomszeretők.

Kisfaludy Károly (1788-1830) a költő Kisfaludy Sándornak a Himfy-dalok elismert szerzőjének öccse, 1788. február 5-én született Téten – ezidőtájt a Sokoróalj járás székhelyén – nyolcadik gyermekként. Apja Kisfaludy Mihály – vagy ahogy egyes kortársai emlegetik, „a nagytudományú táblabíró” – 1771-ben ennek a közigazgatási egységnek a vezetője. Anyja Sándorffy Anna egy Zala

megyei nagybirtokos lánya. A Kisfaludyak a Csák nemzetségből származtatták magukat, őseiket a XII. századig vezették vissza. A nemesi származására büszke apa, irtózott minden politikai változástól. A családjához, gyermekeihez is a hajthatatlan, makacs, kőkemény szigor, és ellentmondásos magatartás jellemezte. (A tisztelt olvasó szíves figyelmébe ajánlom Z. Szabó László: A Kisfaludyak és kortársaik Győr és Tét vonzáskörében című könyvét.)

Kisfaludy Károly sorsát alapvetően ez az apai magatartás határozza meg. De születése is fordulóponyt a család életében; világra jöttével okozója lett anyja halálának, s ezt a rideg, zsarnoki természetű apa sohasem tudta fiának megbocsátani. Károly a maga módján kezdettől tiltakozott a birtokos nemesi életmód ellen is, s ahogy csak tehetett menekült a szülői háztól. E menekülés legfontosabb állomásai: öt év a győri bencés gimnáziumban (1799-1804); osztrák katonaság; határőrzés a Szerémségben; szerelem és csalódás egy özvegy kereskedő

MOHÁCS (részletek)

Hősvértől pirosult gyásztér, sóhajtva köszöntlek,
Nemzeti nagylétünk nagy temetője, Mohács!
Hollószárnyaival lebegett a zordon Enyészet,
S pusztító erejét rád viharozta dühe,
S vak diadalma jelét robogó villámival itten
Honni vitéz seregink holttetemikre süté.
Tomori! büszke vezér! mért hagytad el érseki széked;
Nem halt volna hazánk disze, virága veled.
Harcz tüze lángítá bizton viadalra kikelted',
S érted mennyi dicsők estenek áldozatul!

...

Végre megérti Mohács veszedelmét; gyöngye virágként
Hervad el a szép szűz néma keserve között.
Sirja felett enyeleg suttogva az alkonyi szellő
S a hűség csendes angyala őrzi porát.
Mennyi nemes bajnok, méltó sok századot élni,
Fénytelen itt szunnyad s kő se' mutatja helyét!
Ősi szabadságért harczolt bár férfikarokkal,
Rendzavaró hévvel vérbe füesztve vasát,
Ámde hol olyan erős, kit meg nem dönt sok ezer kar?
Testhalmok közepett küzd, soha élte szakad.

...

Ott, hol az esti sugár gőzfátyolt usztat az éren,
Mintha fedezgetné, hogy ne tekintse szemünk;
Ott vergődé Lajos, rettentő sorsu királyunk,
Sülyedező lova érczhimzetű terhe alatt.
Hasztalanul terjeszti kezét; nincs, nincs ki segítse!
Bajnoki elhulltak, nincs ki feloldja szegényt!

...

Hajh! s ezt visszavonás okozá mind s durva irigység,
Egységünk törten törve, hanyatla erőnk.
A sorvasztó láncz így készüle árva hazánkra;
Nem! nem az ellenség, ön fia vágta sebé.
Gyászemlékü vidék! mi sok inség kutfeje lettél:
Párolgó mezeid bánatos oszlopa ez.
Nagygyá lett Szolimán gögét Buda ormai nyögtek,
S kénye vadon dultán annyi viszályra jutánk.
Hány szűz fonnyada el zsarlónk buja karjain ekkor,
S a Duna szőke vizén hány rabok usztak alá!
Birtok nem vala már, idegen lett a magyar otthon:
Félhold kérkede szét városi tornyairól -
El! ti komoly képek! ti sötétség rajzati, félre!
Uj nap fényle reánk annyi veszélyek után,
Él magyar, áll Buda még! a mult csak példa legyen most,
S égve honért bizton nézzen előre szemünk,
És te virulj, gyásztér! a béke malasztos ölében,
Nemzeti nagylétünk hajdani sirja Mohács!

lánnyában Heppler Katalinban; végül kilépés a hadseregből, az apja nagy bosszúságára (1811). A család szemében most már elzúlló Kisfaludy Károlyt csak Trézsi néne egy nyugalmazott kapitány felesége támogatja.

1812-1816 között Bécsben él, festészetet tanul. „Az öreg úr – mármint az apja – szégyelli, hogy egy Kisfaludy piktorrá lett.” írja egyik levelében. Bécsben Szemere Pál révén megismerkedik az írókkal, művészekkel, Franz Schuberttel is. Élvezi Shakespeare, Golderon, Schiller, Goethe, színpadon előadott műveit. Viszont a betevő falatért minden nap meg kell küzdenie. Apja még a végrendeletéből is kitagadja. Kisfaludy Győrbe utazik, de a kibékülés elmarad, az apa hajthatatlan.

1818 elején előbb Pozsonyba, majd Pestre megy. Pesten azonban már írni kezd, s amikor 1819. május 3-án a fehérvári társulat Pesten is bemutatja A tatárok Magyarországon című drámáját, elkezdődik drámáinak sikersorozata a színpadon. Kisfaludy is tudja, hogy gyenge ez a darab, ő maga is „tatári mű”-nek tartja. Mégis sikert arat a mű, mert benne a hazafias és liberális szenvedélyek már politikai hangot kapnak majd az első reformszágygyűlésen.

Kisfaludy alkotásának, hajlandóságainak igazán a vígjáték felel meg. Pesten letelepedve bizonyos távolságból bírálja és humorral szemléli a táblabírói világot, amelyet évekkel ezelőtt elhagyott, de ez nem jelent teljes és végleges szakítást vele. Ennek a kritikai szemléletnek állomásai első vígjátékai: A kérők, és A pártütők, s „végzetdrámája” a Stibor vajda. A kérők-vel (1817) kezdődik a magyar vígjáték története, témája a magyar nemesi kúria, az udvarházak világa; a felszín alatt a régi és az új, a maradiság, és a haladás állnak szemben. Változtatásra van szükség, és ebben a nőknek is kiemelkedő szerepet szán. A pártütők-ben (1819) Kisfaludy bírálata elmélyül és keserűbbé válik. A magyar falu elmaradott életét, primitív gondolkodását tűzi tollhegyre. A Stibor vajda (1819) a jobbagyprobléma megfogalmazása, a feudális önkény és a népi erkölcs szembesítése, bár az előszóban Kisfaludy jelzi, hogy drámai ábrázolása a múltra vonatkozik.

1821-től haláláig szerkeszti az Auróra című almanachot, (évkönyv), zsebkönyvet. Az Auróra megalapítása és szerkesztése Kisfaludy egyik legnagyobb érdeme. A Trattner kiadó 1821 évi farsangi vacsoráján adták össze a megjelenéshez szükséges összeget (3600 Ft.), a szerkesztéssel Kisfaludyt bízták meg évi 700 Ft. tiszteletdíj ellenében. Sokat segített,

hogy Kisfaludy Sándor odaadta öccsének a Marczibányi-díjként kapott 400 forintot, a császár felesége pedig elfogadta a készülő zsebkönyv ajánlását. 1821. július 20-án aztán a szerkesztő Kisfaludy megírta vállalkozása, az Auróra hirdetését: „Az Auróra főképpen a magyar szépnemnek nyújtatik ajándéku, hogy legyen amivel a szívek bálványi nemzeti érzéseiket táplálhassák... e hazai almanach tárgyai mind eredeti magyar elmeszülemények.” 1821. november 22-én került ki Pesten a nyomdából a zsebkönyv első, 1822. évi kötete, s ezzel a Duna-parti város Kisfaludy irányításával végérvényesen központjává vált irodalmunknak. Az Aurórában publikál idővel sok jeles írónk, költőnk; Kazinczy Ferenc, Katona József, Kölcsey Ferenc, Vörösmarty Mihály, vagy a fiatal Bajza József és Toldi Ferenc. Itt jelennek meg Kisfaludy népdalai, elbeszélései novellái. Egyik legnépiesebb verse is a Szülőföldem szép határa, melyet Siklós Albert zenésít meg, valamint a sokat és sokszor idézett hazafias költeménye a Mohács, melyből Kodály Zoltán készít jóval később vegyeskari művet, de a győri zeneszerzőt Halmos Lászlót is megihletti.

Kisfaludy körül lassan kialakult egy 8-10 főnyi fiatal írói csoport, az Auróra-kör melynek tagjai mesterüknek tekintették, így ő lesz az irodalmi élet vezére. Erre írói és szerkesztői adottságai, emberi tulajdonságai teszik képessé.

Az Auróra szerkesztésével egyidőben Kisfaludy meghonosítja a novellát. Ebben ösztönzőleg hatott az 1823-ban tetőpontját elérő nemesi ellenállás. Novellái egy része a történelmi múltat idézi (A vérpohár, a Viszontlátás, és a Tihamér), de igazán jelentősek a hazai jelent ábrázoló novellái, melyekben a vidéki elzárkózás, a mozdulatlanság ellen szólít fel. A vidéken élő nemes a városban változik meg jótékonyan, erről szól a Tollagi János viszontagságai (1822) elbeszélésében. A Súlyosdi Simon-ban (1823) – Pató Pál korai elődjében – a javíthatatlan nemesi figura életképtelenségét mutatja be. Kisfaludy itt már nem lát mentséget, vagy kiutat.

Kisfaludy egész pályafutása alatt írt verseket. Ilyen az ifjúkori hányattatásait felidéző Honvágy, és a szerelmi csalódás kiváltotta Alkonyi dal, a Nina iránt érzett szerelemről. De a nemzeti romlás, a nemzethalál, az ősi dicsőség kihunyta is tárgya lírájának. Ezt látjuk hazafias elégiáiban, így a Visegrád című töredékben, az Erzsébet címűben, s különösen a Mohács-ban. A süllyedés legfőbb okát a „visszavonásban”, azaz a közösségi összefogás

hiányában látja, s az egyesülésre szólít fel a reformkor fordulóján. A cselekvésben jelöli meg a történelmi emlék legfőbb üzenetét: „Él magyar, áll Buda még! A múlt csak példa legyen most.”

Az Auróra köteteiben új lendületet nyer a népdal. Az 1829. évi Aurórában Kisfaludynak egyszerre 24, majd a következő évi kötetben újabb 8 népdala jelenik meg, köztük nem egy a hazafias érzéseit is kifejezi (Rákosi szántó a török alatt, és a Sárga levél). 1825-26-tól kezdve visszatér a vígjáték műfajához. A Széchenyivel való megismerkedés izgatja fel benne ismét a társadalomkritikai kedvet, így a Csalódások és a Szeget szeggel című vígjátékaiban.

Az utolsó mozgalmas esztendőben Kisfaludy az irodalmi élet irányítója, és az irodalom központja már nem Széphalom, hanem Pest. Testvérei által némileg lecsillapított atyjától évenként kap anyagi segítséget is, sőt örökségébe is visszahelyezi, melyet apja 1826-ban bekövetkezett halála után igénybe is vesz. A festésszel ekkor sem hagy fel, melyet gyönyörűségéből űz.

Széchenyi Kisfaludyban látja azt az író, akire törekvései előmozdításában leginkább számíthat. 1828-ban felkéri megindítandó újságjának, a Jelenkor-nak a szerkesztésére. Kisfaludy azonban már nem szerkeszthette a napilapot, kiújult tüdőbaja, és a halál 1830. november 21-én kiragadja kezéből a tollat, a Váci utca 19. sz. alatti házában, ahol 25 évvel később Vörösmarty kezéből is. Temetésén oly tömeg vett részt, hogy valóságos demonstráció számba ment. Sírkövére Vörösmarty epigrammát írt. Irodalmi kezdeményeit barátai folytatták; az Auróra szerkesztését Bajza József vette át; a Jelenkor is megindult. Barátai a mester emlékének ápolására 10 tagú tudós egyesületet hoztak létre, mely 1836-tól Kisfaludy Társaság néven szerepelt, támogatva a feltörekvő új költői nemzedéket.

Győrött 1892-ben felállították a Mátrai Lajos György készítette életnagyságú bronz szobrát a Radó-szigeten, melyet árvízveszély miatt 1921-ben helyeztek át jelenlegi helyére a Bécsi-kapu térre; A Győri Színház 1951-1992-ig viselte nevét, (ma Győri Nemzeti Színház); a Kisfaludy Károly Megyei Könyvtár 1956-tól viseli a nevét; a költő irodalmi nagyságát őrzi és mutatja be szülőfalujában Téten (Fő utca 129. sz.) az állandó emlékkiállítás és emléket őrzi a szülőháza előtti szobor, a „Szülőföldem szép határa” felirattal.

Lapunkban a Mohács című verséből közlünk részletet.

Dr. Boros István

„ÚJ LÁTÓSZÖG”

„Ötszörös félmaratonista, kétszeres minimaratonista vagyok”

– Beszélgetés Milus Barbarával

Az „ÚJ LÁTÓSZÖG” rovatunkban olyan Kónyiban élő vagy innen elszármazott, de falunkhoz kötődő fiatalokat mutatunk be, akik különböző okok miatt – munkájuk, hobbijuk, tudományos tevékenységük... – érdekesek lehetnek olvasóink számára. Jelen számunkban a helyben lakó Milus Barbarát, a B WIN B SPED Kft. tulajdonosát mutatjuk be. Barbara elsőként tanulmányairól mesélt nekünk.

– Természetesen a Kónyi Körzeti Általános Iskolába jártam, amit a Kazinczy Ferenc Gimnázium követett Győrben. Ezután a Széchenyi István Főiskolára (Ma Széchenyi István Egyetem. A szerk.) mentem, ahol műszaki menedzserként végeztem. Ezen kívül a későbbiekben elvégeztem egy edzőképzést és néhány szaktanfolyamot is.

– Más irányú végzettség ellenére logisztikával kezdtem foglalkozni, majd saját fuvarozási céged lett. Hogyan kerültél erre a pályára?

– A főiskola után – addig sok közöm nem volt a szállítmányozáshoz és a logisztikához – egyik barátnőm, Horváth Zsuzsanna, aki logisztikusként, közlekedésmérnökként végzett fél évvel előttem, szólt nekem, hogy a Hungarokamionnál van egy szabad állás. Én persze mondtam neki, hogy ilyent soha nem tanultam, de azt felelte, hogy az nem gond, a lényeg, hogy valakinek diplomája legyen és nyelvvizsgálja. Így aztán elvállaltam a munkát, és ott dolgoztam fuvarszervezőként egy évet. Itt volt egy jó tanítómesterem, aki bevezetett a szakmába. Lényegében azzal kellett kezdenem, hogy mit szállítunk, hova, mikor kell fölvenni, mi az áru, hány kiló, milyen autó kell, és a többi. Aztán a főnököm és ez a kollégám is elvitt különböző cégekhez, hogy megmutassák, hogyan kell partnereket szerezni. Ezek voltak az alapok, de később elég széleskörűen ráláttam erre a szakmára. Ezután átmentem a Maspedhez, ami most már Schenkernek hívják. Ez a cég az akkor még fénykorát élő komáromi Nokiának dolgozott. Annak végeztem a komplett fuvarozását, szállítmányozását. Ide a Hungarokamiontól átvittem magammal egy csomó partnert. Mivel akkor a cég munkájának 80 %-át a Nokia kötötte le, ez elég nagy munka volt.

– Hogyan működik egy ilyen fuvarozási vállalat?

– Ez a szakma úgy működik, hogy a legtöbb cégnek van saját hálózata, amivel ellátja a fuvarfeladatokat, és alvállalkozókkal is dolgozik. Így mindig kell keresni egy másik kört is a meglévő munkákra. De a Masped például teljes mértékben alvállalkozókra hagyatkozott, a Nokiához például az autókat éppen a Hungarokamion biztosította.

– Hogyan és mikor lettél magánvállalkozó?

– A cégnél ekkor már nagy terheket róttak Rám, és még többet akartak, ezért úgy éreztem, hogy két év után elegendem van ebből, inkább megpróbálom magam csinálni. 2000-ben vettem egy faxot, egy telefont meg egy mobiltelefont, és még otthon, anyuék házában elkezdtem expedírozni (fuvarszervezés) a meglévő partnerekkel, alvállalkozói körrel, akik jöttek velem. Adtam, vettem a fuvarokat, komplett expedíciós szolgáltatást végeztem. Innen indult a vállalkozás, és ma már odáig fejlődött, hogy 20 kamionunk van, melyből az elsőt 2006-ban vettük. Szerencsére mindig nagyon jó kollégáim voltak, és ahogy bővült a partneri kör, egyre több fix embert vettem magam mellé. Jelenleg ott tartunk, hogy négyen dolgozunk az irodában, 2 fuvarszervező, 1 könyvelő és jómagam.

– Emellett még most is foglalkoztatok alvállalkozókat is?

– Igen, ugyanis még ezzel a húsz autóval sem tudjuk ellátni az összes partnert. Igaz, már nem akkora számban foglalkoztatjuk őket, mint régen. Körülbelül 70-30% százalék a saját járművel végzett és az alvállalkozóknak kiadott munka aránya.

– Milyen munkákat vállal a cég?

– A cég nemzetközi fuvarozást végez főként Európába, egészen Spanyolországig, valamint Ausztriába, Németországba, Franciaországba, Olaszországba. Többféle szállítmányozást végzünk, egyrészt vannak a tandempótos szerelvényeink, amikkel könnyűáru fuvarozunk, ezen kívül vannak nyerges szerelvényeink is, ezekből áll a flottánk. Ráadásul jelenleg a legidősebb autónk is csak másfél éves, így nagyon újszerű a járműparkunk, hiszen éppen most volt bővítés, újítás. Csak ponyvás autókkal szállítunk, de specialitásunk, hogy van olyan pótkocsink, ami dupla rakszintes. Ezt úgy kell elképzelni, hogy egy polcrendszer van benne, erre olyan árukat tudunk föltenni, amik nem rakatolhatóak egymásra, hanem el kell különíteni a palettákat. A másik specialitásunk, hogy a tandempótos szerelvények – ahogy már mondtam – könnyűáru szállítására alkalmasak, ezekkel például szivacsot szállítunk, és 120 köbméter árut bele tudunk rakni.

– Azt mondtad, hogy 2006-ban vettétek az első kamiont, utána viszont 2008-ban jött a világválság. Ez nem viselte meg a céget?

– Valójában nagyon megijedtünk ettől, de valahogy sikerült túlélni. 2008 előtt adták a vállalkozói hiteleket, majd egyik pillanatról a másikra mindenféle indok nélkül visszavették őket. Így az akkor nagy összegnek számító hatmillió forintot azonnal vissza kellett fizetnünk. Ezt nagy nehezen kigazdálkodtuk, ez egy nagyon nehéz időszak volt. Szerencsére azonban nagyon jó partnerkörrel bírtunk, akik a piacon is maradtak, és ezáltal mi is felszínen tudtunk maradni. Úgy mondanám, hogy érintett bennünket, megéreztük, de túléltük.

– És a mostani viszonyok milyenek, hogy működik a cég?

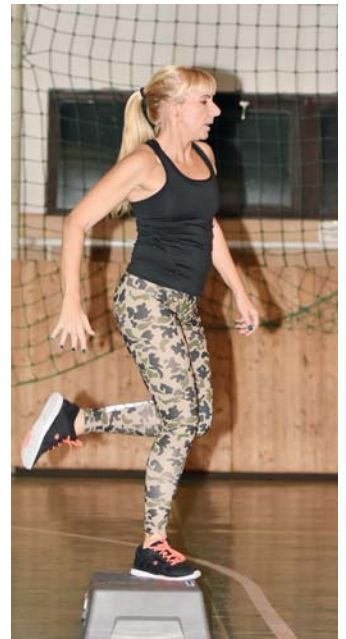
– Pillanatnyilag nagy kereslet van, tudunk mit vinni, mindenki el tud boldogulni ezen a piacon. Az export jelentős, sok árut lehet kiszállítani, a probléma inkább az importtal van: nem hozunk vissza annyi árut, mint amivel kimegyünk. A lényeg nekünk az lenne, hogy pörögjenek a kocsik. A legnagyobb gondunk nekünk most a szakképzett gépkocsivezetők hiánya, pedig nagyon versenyképes fizetést biztosítunk, lényegében ausztriai szintű béreket tudunk adni. A járművek is újak és még így is nehéz. A fuvardíjak viszont nem emelkedtek olyan nagymértékben, így ebből kell mindent kigazdálkodnunk. Akadnak néha szűkösebb idők, főleg ha új kocsit akarunk venni, jó fizetést akarunk adni, és minden szabályt betartani. Ezek nehéz dolgok, de egyelőre bírnak velük.

– A másik dolog, ami nagyon fontos az életében, az a sport. Ez hogyan kezdődött?

– Gyermekkoromban nem foglalkoztam a sporttal, és nem is sportoltam versenyszerűen. Később aztán mindig eljártam mozogni valahova, úgy érdekelt ez a dolog. Mindig irigyeltem azokat az embereket akik egyben csak úgy könnyökből futnak mondjuk 10 km-t naponta. 2014 májusában rászántam magam, hogy nekiállok rendszeresen futni. Az első pár alkalom szörnyű volt, aztán kezdtem élvezni, zenét hallgatni közben, gondolkodni. Aztán 2014 novemberében lefutottam első félmaratonomat (21 km) a Balaton Maraton keretében, Siófokon. Azóta a rabságába estem, szinte napi szintű függőség lett a futás. Ha mond-

hatom ezt, ötszörös félmaratonista, kétszeres minimaratonista (16 km) vagyok. Tavaly csapatban körbefutottuk a Fertő tót. Ezen kívül részt vettem a Szigetközi Cross Challenge versenyen 2017-ben, ami kenuzásból, és akadályfutásból állt. Abban az évben voltam egy hasonló akadályfutáson a Bakonyban, az úgynevezett Bakonyrunon, ahol a természet akadályait (hegy völgy, patak, sár) nehezítik még kicsit, mesterséges akadályokkal. Egy ilyen verseny távja kb. 8 km, de simán felér egy félmaratonnal. Erőnlétre van szükség hozzá, ugyanis a kötélmászástól a palánkgugrásig minden van a repertoáron! Nagyon büszke vagyok a kis csapatomra, akikkel idén tavasszal részt vettünk egy ugyanilyen versenyen. Előtte már sokat készültünk rá az edzéseken testileg és lelkileg egyaránt, és megcsináltuk! Mindannyiunknak nagyon nagy élmény volt! Amit még megemlítenék, egy versenyem 2017 őszén, a Spartan Sprint Eplény. Ez egy akadályfutás, de szerintem eddig a csúcok csúcsa számomra. Mentálisan is komolyan igénybe vette az embert azon felül, hogy totális fizikai kizsákmányolása a szervezetnek, de az érzés, ami utána van, hogy képes vagyok erre, mindent felülmúlni! Hideg, sár, víz, cipekedés, futás, mászás, így tudnám leírni.

Közben hobbi-szinten elvégeztem egy OKJ-s edzőtanfolyamot. A Fitness Companynál végeztem Budapesten csoportos fitness instruktorként. Azóta itt Kónyban edzéseket tartok, többek között köredzést, TRX-et, és az úgynevezett M.A.X.

tréninget. Ennek lényege, hogy a pulzusszám emelése, csökkentése révén nagyon jó hatást gyakorol a szervezetre. Nem túlzottan koreografált, és steppad mellett, vagy anélkül is végezhető. Nagyon hatásos az állóképesség javítására, zsírégetésre, koordinációjavításra.

A sporttal természetesen a gyerekeimet is megfertőztem. Bendegúz 15 éves, a Péterfy Sándor Evangélikus Gimnáziumba jár Győrbe, Marci 8 éves, ő szintén Győrbe jár suliba a Kölcsey Ferenc Általános Iskolába. Mindketten versenyszerűen űzik a kyokushin karatét, melyben szép eredményeket érnek el. Persze ehhez hozzá tartozik, hogy Bendi heti 8, Marci 3 edzést tudhat magáénak.

– Arra nem gondoltál, hogy ezzel profibb szinten is foglalkozz?

– Sajnos nem. Annak is örülök, hogy ennyi is belefér az életembe a mindenféle egyéb teendőik mellett. Bár ez most egy ilyen nagy szerelem lett. Egy idő után mindig arra gondol az ember, hogy hét évente váltani lehetne, akár a szakmai életben is, vagy valami mást csinálni. Egyelőre azonban úgy gondolom, az a vonal, amit annak idején elkezdtem, a fuvarozás, szállítmányozás az amiből megélünk, és eltartom a családomat. Ez a másik csak hobbiszinten marad, örömet, boldogságot okoz, ott kapcsolódik ki. Ha ezt az egyensúlyt meg tudom tartani az életemben, akkor nagyon jó lesz.

Csikai Gábor

Klafszkyéktól Sztalinóig...

– bemutatjuk Czakó Flórián hentes-mészáros-vendéglőst

Újságunk kedvelt rovata „Az életet már megjártam”, melyben községünk olyan idősei mesélnek magukról, akik életük folyamán tevékenységükkel elismertté váltak, és önzetlenül szolgálták a közösséget. Jelen számunkban Kóny legidősebb férfi lakosát, a 99. évét taposó Czakó Flóriánt mutatjuk be, akit otthonában látogatunk meg.

– Flóri bácsi majd egy évszázad emlékeit őrzi, ezek közül először fiatalkoráról, és akkori vendéglős életről mesélt nekünk

– 1920-ban születtem. Édesanyám sajnos nagyon fiatalon meghalt, így mi árván maradtunk, és a mostohánk miatt elég szomorú sorsunk lett. El is határoztam, hogy nem maradok itthon, inkább elmegyek inasnak valahova. Mondtam édesapámnak, hogy vigyen el, de ő erre nem volt hajlandó. Aztán

Aller sógortól megtudtam, hogy aki Klafszkyéknál addig inaskodott, az lebetegedett. Nem bírta a munkát, mert ez igen nagy strapa volt. Úgyhogy Aller sógor elment Klafszkyékhoz, és odaszerezett inasnak, vagyis hentes-mészáros-vendéglősnek tanulhattam. Rengeteg volt a munka, de szerencsére sikerült kihúznom, kiállnom. Bár szinte mindent nekünk kellett csinálnunk, de sose bántam meg, hogy odamentem. Én takarítottam, dolgoztam a húsboltban, mikor pedig ott nem akadt munka, akkor a vendéglőben. Aller János bácsi volt abban az időben a segéd, ő nagyon jó szakember volt, vele vágtunk a húsboltnak. Három év után szabadultam föl, és a vendéglőben is álltam munkába.

Akkoriban a Klafszkyn kívül két vendéglő volt még a faluban, a Kokas vendéglő, ami ott volt a régi téesz irodában, aztán a Molnár vendéglő a Soproni utca sarkán a vasútnál, meg egy italbolt a Hücscki, a Petőfi utcában. A vendéglőben gyakran bálokat, búcsúkat tartottunk. Hátul volt az Iparkör, tagjai minden héten egyszer, pénteken gyűltek össze. Nekik szabad volt éjjel három óráig ott lenni, és olyankor nekünk is addig ébren kellett maradnunk. Ezt nagyon nem szerettük, mert reggel ugyanúgy korán keltünk. A búcsú is nagyok voltak akkoriban, ami két napos mulatságot jelentett, a napján meg búcsúhétfőn is zajlott. Fiatalkoromban enni, inni meg táncolni kellett ezeken a napokon. Minden kocsmában ott voltak a céhslegények, nálunk a vendéglőben például huszonketten, így mi tartottuk a legnagyobb búcsút. Ilyenkor a fiatalok a templomnál gyülekeztek, és ott járták el a verbunkot. Ezután visszajöttek a vendéglőbe és ment a mulatás két nap, két éjszaka.

A főnök nagyon megbízott bennem, de nem is tudtam volna becsapni tíz fillérrel sem. Mikor másodéves inas voltam, és jöttek az emberek, hogy „Klafszky úr, van vágni való disznó vagy marha, vegye meg!”, akkor eleinte vitt magával. Aztán megnéztük, milyen az a vágnivaló. Utóbb már csak annyit mondott: „Flóri, eriggy, nézd meg, milyen!” Én megnéztem, aztán mondtam neki, hogy milyen, mennyit lehetne

érte adni. Aztán, ha én jót mondtam róla, elment ő is megnézni, hogy megfelel-e annak a minőségnek, amit én állítottam. Utóbb aztán már annyira megbízott bennem, hogy csak egyedül küldött, hogy nézzem meg a felkínált jószágot, de el ne nézzem magam! Ilyenkor már csak a vágó ment utána oda, Klafszky úr pedig otthon nézte meg, mit vittünk. De mindig meg volt elégedve velem.

– E nemzedék legmeghatározóbb élménye a II. világháború, és az azt követő hadifogság. Flóri bácsinak mindkettőből kijutott.

– Akkor is még a vendéglőben dolgoztam, mikor behívtak katonának, egyhuzamban hét évig oda voltam a háborúban katonaként, meg fogságban. Emlékszem, amikor megkaptam a behívót, kérdezte tőlem valaki, hogy hova fogok kerülni. Én meg se néztem addig a papírt, csak úgy hasból rávágtam neki, Komáromba a hidászokhoz. Hát nem pont oda hívtak? Először Bajára vittek bennünket, aztán Romániába áthajózni egy folyóra, annak a nevére már nem emlékszem. Majd irány a front, négy napig utaztunk a vagonokban. Mindenféle harci eseményben részt vettünk, volt részünk bombázásban, gyalogsági ütközetben. Lőtt bennünket a tüzérség, az is rettenetes volt. Kétszer is megsebesültem, aknaszilánkot kaptam. Dekkoltunk kint, aztán egyszer csak odavágott az akna. Egyszer karba, egyszer pedig farba hét szilánkot. Ezeket csak 1962-ben tudták kivenni belőlem, addig bennem voltak. A helyei, a hegek még mindig látszanak rajtam, pedig már több mint hetven esztendeje ennek. Aztán ahogy jöttek befelé az oroszok, mi mentünk egyre nyugatabbra a Dunán, fel egész Németországig. Hozták a folyón azokat a szerencsétlen leventéket is, akik közül sokan nem is tudtak úszni. Emlékszem egy helyen egy kötelet feszítettek ki, ilyen lengőkomp volt, azon lehetett eredetileg átkelni, de eddigre lerobbantották. Ott aztán a leventék ladikkokkal nekimentek a vízbe lógó drótkötélnek, és felborultak. Mi sokat kimentettünk közülük a folyóból, de sok fiatal levente meg bennfulladt, elvitte őket a víz.

Németországban már az amerikaiak voltak, náluk estünk fogságba, ott a koszt is jó volt. Egy hétig ott voltunk és a rádió folyton azt kürtölte, hogy az összes magyar hamar meg hazá. De aztán annyira hamar volt, hogy hét év után kerültem haza. Mondták, hogy itt kapunk dokumentet, ott kapunk dokumentet, végül elvittek a Doneck-medencébe és Szaratovban estem fogságba, ahol négy évig voltam. Úgy volt, hogy innen hoznak haza, de elvittek Sztalinóba (mai nevén Doneck), itt három évet húztam le. Olyan borzalmas élet volt, hogy arra nem is jó visszaemlékezni, mire vége lett, 46 kilóra fogytam le. Sokat kellett dolgoznunk, például építkezéseken kőművesek mellett culágerkedtünk, enni pedig alig kaptunk valamit. Megegett, hogy csalánleveleket szórtunk a levesbe, hogy legalább legyen benne valami. Néha olyan hideg volt, hogy reggel kocsizám hordták el a megfagyottakat, mert takarókat például azt

nem kaptunk. Annyira lerobbantunk, hogy már dolgoztatni se tudtak minket. Időnként kommissióztak bennünket, ami egy vizsgálat volt minden egyes hónapban. Itt meghúzták a fenekünkön a bőrt, aztán amikor már úgy maradt, és nem ment vissza, mert már annyira nem volt zsír rajtunk, akkor félreállítottak. Aztán elvittek két hétre följavítóba, majd visszahoztak munkára. Ha pedig kétszer-háromszor voltunk kommisszió, és nem javultunk föl, akkor jött egy transzport és jöhettünk haza. A kommisszióknál mindig mondták az oroszok: Igyiro tudá, igyiro tudá. Aztán mink, akiket egyik oldalra küldtek, mondtuk, hogy na, azok mennek haza, azok meg, akiket a másik oldalra tereltek, azt mondogatták, hogy biztos mi megyünk haza. Aztán ahogy megvolt a vizsgálat, az örök közénk álltak, és az egyik résznek azt mondták: igyira vorogyin, és visszahajtották őket. Kétszer engem is visszatereltek, de aztán harmadszorra azok közé estem, akik jöhettek haza. Akkor ott voltak a szerelvények, bevagoníroztak és hoztak bennünket haza.

– A háború borzalmai után az itthoni élet is nehéz volt, de erről inkább könnyedebb emlékek jutottak Flóri bácsi eszébe:

– Miután hazaértem, egy darabig itthon is maradtam, mert olyan gyenge voltam, hogy dolgozni se tudtam. Aztán később munkába álltam. Győrbe mentem a vágóhídra dolgozni, ahol végül három évet töltöttem. Ezután megnősültem és hazajöttem a vendéglőbe dolgozni. Később a húsboltba kerültem, ami itt volt a Keresztutcán (ma Petőfi utca) egyből a sarkon. Ez lényegében egy bódé volt, ahol húst árultunk. Ide kaptunk is árut, de magunk is vágunk. A disznót leginkább magunknak vágunk, a marhát meg Csornán, vagy Klafszyéknál szereztük be. Igaz, előfordult, hogy itthon is tudunk szerezni, de ha kevesebb volt, akkor Csornáról hoztunk egy negyedet, felet. De hordtuk Bágyogról, Szovátról, Eneséről is, ha úgy alakult.

Volt hét hold földünk is, azon gazdálkodtam. De aztán a téeszbe nem léptem be, mert akkor már a Tündértó Vendéglőben dolgoztam a Szabó Jóskával, aztán a Kőműves Ferivel. Itt nagyon sokáig voltam,

fogadtuk, kiszolgáltuk a vendégeket, telt az idő. Emlékszem egy érdekes történetre ebből az időből. Cirkusz jött egyszer a faluba, Én nem akartam elmenni, de a főnök elvitt. Ott aztán a cirkuszosok felbízattak pár embert, hogy birkózzanak meg a medvével. A Busa Marcin, aki borbélyként dolgozott, jó derék ember volt és megbirkózott a medvével. Ezen fellelkedve a Herczeg Sanyi is jelentkezett, hogy utána ő birkózik a medvével. Na, erre a hírre aztán meg is telt a sátor. A medve felállt két lábra, cammogott feléje, a Sanyi meg elkezdett hátrálni előle. Az igazgató megpróbálta visszaküldeni, rá is kiabált, hogy „ne menjen el előle!”, a Sanyi meg: „Jaj, Dorner úr, ne eressze nekem!”, és csak hátrált tovább. Egyszer aztán a medve elérte, és alig ért a Sanyihoz, már a földön is volt, leterítette egy csapással. Na, később folyton azt hajtották neki: „Jaj, Dorner úr, ne eressze nekem!”

Nyugdíjba az enesei húsboltból mentem, mert áttettek oda. Könyban azt akarták ugyanis, hogy vágjak le a hús disznót, de én erre nem voltam hajlandó, mert tudtam, hogy annyit nem tudok eladni. Azért tettek át, mert ezt nem csináltam meg, úgyhogy három évig Enesén kellett lennem. Ennyit az életemről...

Flóri bácsi történetei után elindulunk kifelé a házból. Fia, János kíséri, de Flóri bácsi is feláll és elindul velünk. Közben büszkén jegyzi meg: „Azért 97 évesen is ilyen jól tudok közlekedni, az nagyon jó!” János apja felé fordul és annyit mond: „Nem akarok beszélni apa, de a 99.-ben vagy.” Erre Flóri bácsi felemeli a botját: „Ne öregítsél!” Szerencse, hogy Czákó Fórián közel száz évesen is ilyen fiatalos maradt.

Csikai Gábor

HUMORZSÁK – emlékezzünk mosolyogva

- A TSZ udvaron volt egy fatelep (gatter, fűrész üzem), egymás hegyé rakva a deszkák. Kérdezi a rendőr: Lőrinc bácsi tudja hogy mennyi deszka van a telepen? Tudom! Egy van alul a többi meg fölötte!

- Lőrinc bácsi szomszédja, Kókai Márton. Bevakolták a házát, a kőművesek a tűzfalra kiírták az évszámot, és az építető nevét, „K.M.” Lőrinc bácsi nézi:

Te szomszéd mi van oda kiírva? Hát a nevem! Az nem az! Hát mi? Az hogy Közös Mindnyájunké!

- Tamás bácsiék a Győri Erőműbe is bejártak dolgozni, mint kéményseprők. Ebédszünetben lemegy a lakatosműhelybe. Abban az időben sok kónyi dolgozott ott. Volt egy győri esztergályos, Ő szónokolt minden délben, mentek a viccek. Belép a műhelybe Tamás bá-

csi, illedelmesen végighallgatja az akkor mesélt viccet, s utána kilép a műhely közepére. Uraim, ha megengedik nékem is van egy sztorim. Tamás bácsi nagy előadókészséggel elmondja a viccet. Erre megszólal a győri viccmondó. Csak nem maga is kónyi? De igen, és ha nem tudná a kónyi ember mindenhol megtalálható. Kolombusz mikor fölfödözte Amerikát a kónyi ember már jött vele szembe, tokmányos tarisznyával! Kiss József

Pályázati tájékoztató

Humán szolgáltatások komplex fejlesztése a Rábaközben
EFOP-1.5.2-16-2017-00018

A projekt átfogó, általános célja a bevont településeken a népesség-megtartás; vonzó lakókörnyezet biztosítása a társadalmi-közösségi szervező munka által; az aktív lakosság munkaerő-piaci helyzetének javítása; a megyében jellemző területi és társadalmi polaritás csökkentése. Mindezeket komplex eszközökkel, csoportos és egyéni fejlesztéssel, megelőző és felkészítő programok megvalósításával kívánjuk elérni.

A projekt összköltségvetése 249.955.890 Ft, a támogatásának mértéke 100%. A projektben résztvevő konzorciumi partnerek: Barbacs, Cakóháza, Rábatamási, Markotabödöge, Rábcakapi, Szany települések és a Könyi Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgálati Központ.

CÉLOK, TERVEK:

2018. február 27-én nyitottuk meg Köny község konzorciumi vezetésével a 7 települést összefogó tevékenység sorozatunkat, mondja el **Aller Imre** polgármester. Hogy mit is jelent ez az elnevezés? Olyan szolgáltatásokat biztosítani a községben élők számára, melyek amellet, hogy színesítik hétköznapjainkat, – mint gyermeknap, falunap, sportnap, egészségnap - segítenek a mindennapi élet nehézségeiben is eligazodni. Lehetőséget biztosítanak a munkaerő piaci elhelyezkedés növelésére, információkat adnak a csecsemő, kisgyermek nevelés területén, aktivitást nyújtanak az időskorúaknak. A 35 hónapon át tartó programsorozat fő célja, hogy helyben tartsa lakosainkat és vonzóvá tegye lakókörnyezetünket, településünket. A tevékenységek megvalósításának tervezett határideje: 2020. december 31.

AZ INDULÁS ÉS A MEGVALÓSÍTÁS

A projekt első féléve során a könyi székhelyű Szociális és Gyermekjóléti Alapszolgálati Központ munkatársai 75 alkalommal tartottak önállóan, meghívott vendégekkel előadásokat, településenként szerveztek nyári tábort, az önkormányzati szervezésű majális gyermeknap, falunap megrendezése mellett.

Hatalmas lelkesedéssel indult 2018. februárjában községünkben az idősek klubjával együttműködve, az általános **idősellátásról** szóló rendezvény. Az idősek érdeklődéssel hallgatták a helyi szociális rendeletben és törvényekben foglalt ellátások összefoglalóját, majd a következő alkalommal játékos vetélkedő került megrendezésre Tóth Andrea és Gizi Klaudia vezetésével. A Kvíz játék során régen hallott dallamok, filmrészletek, tv szereplők bukkantak fel a kivetítőn és a lelkes megfejtők gyakran kacagva, egymást túlkiabálva segítettek a megfejtésben, vidám, önfeledt délutánt szerezve egymásnak. A folytatásban az időseket veszélyeztető, bűnmegelőzési kérdésekkel, és a fizikai állapotjavítással foglalkoznak a szervezők.

Településünk legkisebbjei is reflektorfénybe kerültek. Az apró gyermekeket és szüleiket összefogó klubba, mint már működő szervezetre csatlakozott rá **Baba-mama klubunk**, Kertai-Kéri Szilvia és Deliné Varga Anikó óvó kezei alatt. A védőnői előadások a helyes táplálkozásról, a védőoltások jótékony hatásairól szóltak. Zenés-hangszeres foglalkozás keretében, táncolhattak, énekelhettek, majd interaktív hordozókendős bemutatót, speciálisan a mozgásfejlődésre szakosodott gyógypedagógus szakember előadását és foglalkozását élvezhették a résztvevők. Zárásként vidám bábszínházi előadásra került sor a Vaskakas bábszínház-aprók színházának bemutatásában.

Kis gyerek kis gond, nagy gyerek nagy gond - mondják a tapasztalt szülők. A felnövekvő, családi fészektől távolodó fiatalokat egyre több és csábító külvilági esemény vonzza, mely az életre szóló élmények mellett, sok veszéllyel is fenyeget. Ezért is fektet a projekt nagy hangsúlyt a felvilágosításra, a prevencióra, a veszélyek megelőzésére.

A **szülők iskolája** elnevezésű programsorozat Allerné Kiss Edina és Borzáné Pákai Tünde szervezésében házhoz hozza és életközeli mutatja be a lehetséges veszélyeket és megoldási módjait egyaránt. Előadóként a mindennapi életben dolgozó nyomozó és pszichiáter-orvos jelent meg, hogy az internet, közösségi média, drog, alkohol és egyéb tudatmódosító szerek használatának veszélyeire hívja fel az érdeklődők figyelmét. A közeljövőben további hasznos, valós problémákat taglaló, érdekesítő előadások szervezése szerepel a szülők iskolája program keretében.

Az **álláskereső klub** a munkaerő piacon helyüket kereső épp munkanélküli, vagy munkahelyet váltani kívánó, vagy akár az első munkahelyüket kereső fiatalokat várja Borzáné Pákai Tünde és Horn Kitti pártfogolásában. A klub segítséget nyújt a pályorientációban, önéletrajz

írásban, az állásinterjúval való megjelenés fortélyaiiban és a sikeres munkakeresés lépéseiben. Könyban őszi kezdéssel várják az érdeklődőket 4 egymást követő héten keresztül.

A nyári szünet beköszöntével az előadás sorozatok szüneteltek ugyan, de az iskola béklyóit ledobott gyerekeket már az első héttől **játszóházzal** várták az IKSZT épületében. Kézműves foglalkozások, nemezelés, agyagozás, üvegfestékezés és még ezerféle színes elfoglaltság várta és várja a résztvevőket Csonka Tamásné projekt koordinátor, Kissné Kókai Barbara közösség-szervező, és Horváth Tímea ifjúsági referens szárnyai alatt. A heti rendszerességű játszóház mellett két hét **helyi tábor** is lezajlott a településen élő gyermekek részvételével. Mind az alsós tanulók, mind a felsős tanulók résztvehettek egy-egy hét táborozáson. A gyerekeket a két hét alatt összesen 12 előadó, íjász, fazekas, kézművesek, rendőrségi előadók szórakoztatták és oktatták mesterségük fogásaira. Közlekedés biztonsággal és bűnmegelőzéssel is foglalkoztak. A tábor ideje alatt a fiatalok részére kamaszklub is szerveződött mely a dohányzás és a közösségi média veszélyeiről tájékoztatót, és a stresszoldás fortélyaiiba is bevezette a fiatalokat. A tábor ideje alatt a projekt keretein belül ingyenes ellátást biztosítottak.

Gyurasitsné Puska Hedvig a projekt szakmai vezetője elmondja: „az elmúlt fél év során rengeteg szervező munka, egyeztetés, ötletelés és koordináció zajlott, de visszatekintve az elvégzett munka eredményeire, elmondhatom, hogy megértte. A projekt nagyon magas szakmai elvárásokat állít a projekt vezetése elé. Nemcsak a tartalmi megfelelés fontos, de a formai követelmények is nagy odafigyelést és felkészültséget igényelnek. Folyamatos dokumentálásra, nyomon követésre, és a változásokra való azonnali reagálásra

van szükség, hogy a 7 települést összefogó programok 2020 december 31-én minden tekintetben-szakmailag és pénzügyileg is- sikeresen és hiány nélkül zárulhassanak. De az önfeladót mosolyok, a vidám pillanatok, az érdeklődő tekintetek erőt adnak a további munkához.”

Ősszel Könyban is folytatódnak az előadás-sorozatok; a szülők iskolája, az idősek programjai, baba-mama klub bábszínházi programja, elindul az álláskeresési tréning. Sportnap, állásbörze, egészségnap kerül még megrendezésre.

Minden érdeklődőt nagy szeretettel várnak a szervezők!

A sportegyesület életéből

A Köny SE nyara meglehetősen mozgalmasan alakult, mind a fiatal focisták mind pedig a nagycsapat életében fontos dolgok történtek. Az U7-U13 Borszik-programos korosztályoknak tábor szervezett az egyesület. A résztvevő huszonegy gyerek reggel 8-tól délután 4-ig vehetett részt a tábor programjain, amelyekből minden nap legalább kettő edzés volt. Ezeket Máté Szilárd és Nagy Péter tartotta. Egy alkalommal ellátogatott a gyerekekhez a spanyol válogatott, a Győri ETO futsal játékosa, Juanra.

Ő az edzés mellett beszélt a táborozóknak arról, hogyan lehet ebben a sportágban klasszis játékosná válni. Ezekon kívül minden második napon lazább programok is voltak, a szervezők a kis focistákat elvitték például az állatkertbe, strandra, és Gyirmóton is játszhattak. Itt látni lehetett, hogy az U11-es és az U13-as korosztály igen nagyot fejlődött a program szeptemberi beindulása óta. A tábor végén eljött Rábatotony csapata valamint az ETO-ból két korosztály is edzőmeccset játszani. A gyerekek kaptak egy pólót, ami

egyfajta emlék lehet a táborról. A nagycsapatnál kisebb és komolyabb fejlesztések valósultak meg és még várhatóak is. A szezonkezdetre rendbe teszik a labdafogó hálót, festik és javítják a hiányos részeket. A kispadokat újabb és nagyobb padokra cserélik, valamint pályázaton nyertek egy eredményjelzőt. Pályáztak defibrillátorra, ami viszont már megérkezett. Nagyobb fejlesztés is várható, másfélmillió forintból egy új öntözőrendszer kerül kialakításra. Ezen kívül a felszereléseket is folyamatosan újítják.

Azonban nemcsak a technikai feltételek javulnak, hanem a személyi állományban is változások történtek. Varga Péter személyében új edző kezdte meg a munkát, aki más felfogásban dolgozik, mint az eddigiek, és nem játékos-edző, így kívülről tudja nézni a pályán zajló eseményeket. Az első csapatban jelentős fiatalítás történik, már nyolc új igazolás is van. Az alapvető elvárás az első ötbe kerülés, valamint egy olyan stabil tartalékcsoport kialakítása, mely a magasabb osztályokban is megfelel.

Cs. G.

Kónyi Krónika

IX. KÓNYI BIKAFESZTIVÁL ÉS MAJÁLIS

A kilencedik alkalommal megrendezett Bikafesztivál-Majálist idén is a hagyományok szerint május 1-jén, a munka ünnepén tartottuk meg. Bár egyre kevesebb helyen emlékeznek meg erről az ünnepről, itt Kónyban mindig is fontosnak tartjuk, hogy ezen a május eleji napon közösségi programokat szervezzünk. Az idei évben is a hagyományos programok mellett sok újdonságot láthattak, kipróbálhattak a rendezvényre kilátogatók.

A nap a szokásos zenés ébresztővel indult majd 8 órakor kezdetét vette a Főzőverseny – hagyományos ételek versenye. Az idén 11 csapat nevezett a húsos ételek főzésére, a Horgász egyesület halászlét főzött, míg a Piros Rózsa Nyugdíjas klub lelkes tagjai lángost készítettek a helyieknek.

Míg az ételek főttek, a rendezvény vendégei színes programokon vehettek részt. Elsőként felállítottuk a község májusfáját, melyet a kónyi gyerekek díszítettek föl.

Ezt követően is a gyerekprogramoké volt a főszerep, először történelmi játékokban próbálhatták ki magukat, betyárokként harcolhattak

egymással. A csatához a műsor meglepetésvendége, az X Faktor 2010-es második helyezetteje, Király L. Norbert biztosította a zenét. Ezután egy „élő” dinoszaurusz is kilátogatott a rendezvényre, akit a bátrabb gyerekek megsimogathattak, megsétáltathattak.

Fél egykor mindenki megkóstolhatta az elkészült étkeket, a verseny eredményeit pedig a két óraker megrendezett megnyitó után ismertették. Elsőként Aller Imre polgármester köszöntötte a megjelenteket, majd Kiss Károly, a délelőtti gyerekhorgász verseny szervezője adta át a díjakat. A horgászversenyen harmadik lett Kocsis Márton, második Horváth Kristóf, míg a győztes Pátka Márk. A nap folyamán egy különleges verseny is lezajlott. Az Autentik csoport (Opel Csorna/Lada Csorna) egy egész hétvégés tesztvezetést ajánlott fel a rodeobika verseny női és férfi győztesének. Itt a gyerekkategóriát Szalai Áron, az ifjúságit pedig Pátka Patrik nyerte. A felnőttek között Soósné Takács Nikolett és Szabó Balázs győzött. A főzőversenyen a harmadik a Kónyi Ízvadászok csapata lett, akik kolbászos toroskáposztát készítettek. A második helyet a Tündértó Vadásztársaság szerezte meg a Vadászok marhapörköltjével, míg az első helyen a Húscsapatok végzett, akik csülkös bablevest főztek. A különdíjat a Tőzegtavak Horgászegyesület halászléje érdemelte ki.

Az eredményhirdetés után szórakoztató színpadi programok következtek. Elsőként az ország egyik legnépszerűbb előadója, a többszörös arany- és platinalemezes Charlie lépett színpadra, aki legnagyobb slágereit (Jég dupla viszkivel, Az légy, aki vagy, Nézz az ég felé) adta elő. Ezután a Starlight Dance SE táncprodukciói, majd a Kónyi Deák Ferenc Általános Iskola és AMI néptáncscsoportja következett. A rendezvényt Kissudi zenével zárta.

A MUNKA ÜNNEPE

1886. május 1-jén a chicagói munkás szakszervezetek sztrájkot szerveztek a nyolc órás munkaidő bevezetéséért. A többnapos tüntetés-sorozaton és a sztrájkokban 350 ezer munkás vett részt. Az esemény negyedik napján, azaz május 4-én a helyi anarchista vezetők a Haymarket Square-re tiltakozó nagygyűlést hívtak össze, ekkor azonban a tüntető munkások közé vegyült anarchisták egy bombát dobtak a kivezényelt rendőrök közé, akik viszonzásul azonnal tüzet nyitottak. Több tucat sebesült maradt a helyszínen, akik félve a letartóztatástól nem mentek kórházba.

1889. július 14-én Párizsban megalakult a II. Internaci-

onálé, melyen úgy határoztak, hogy a három évvel korábbi chicagói tüntetés kezdetének negyedik évfordulóján, 1890. május 1-jén a szakszervezetek és egyéb munkásszerveződések együtt vonuljanak fel országszerte a nyolc órás munkaidő bevezetéséért, ahol az még nem történt meg, illetve a nemzetközi szolidaritás kifejezéséért.

A tüntetések az Egyesült Államokban olyan jól sikerültek, hogy a II. kongresszuson, 1891-ben május elsejét hivatalosan is a „munkásosztály nemzetközi összefogásának harcok ünnepévé” nyilvánították.

Forrás: Wikipédia

IV. KÖNYI TÁNCDALFESZTIVÁL

A mulatós és szórakoztató zene kedvelői negyedik alkalommal gyűltek össze 2018. július 8-án a Keréktő Szabadidőközpontban, hogy meghallgathassák kedvenceiket. A IV. Kónyi Táncdalfesztiválon ismét rengeteg néző vett részt, ezért nyugodtan kijelenthetjük: a rendezvény a Bikafesztivál és a Falunap mellett községünk legnagyobb tömeget vonzó és legjobban várt eseményévé nőtte ki magát.

Az idei évben 19 órakor indult a buli, akkor lépett színpadra a Cairo együttes, akik vidám, dallamos popslágereikkel szórakoztatták a közönséget. A nézők száma alapján a legtöbben a 20 órakor színpadra lépő MCHawer és Teknő fellépésére voltak kíváncsiak. A magyar mulatós popzene megteremtői legismertebb dalaikat adták elő, és a közönség közé is levonulva fergeteges hangulatot csináltak.

21 órakor a Tesók együttes lépett a színpadra. Oláh György és Oláh Attila saját szerzeményeiket adták elő a fesztivál látogatóinak ugyancsak hatalmas sikert aratva.

22 órakor érkezett a mulatós zene legnagyobb sztárjai közé számító Sihell Ferry és Henna, akik fellépése alatt tetőfokára hágott a hangulat, és szinte mindenkit megmozgattak a sátorban és azon kívül is. A rendezvényt a Keréktő szervezésében Gramy-buli zárta.

Cs. G.

GYEREKNAP

Május utolsó vasárnapja minden évben a gyermekeké, és ez Kónyiban is már évek óta így van. Idén május 27-én rendeztük meg a község gyereknapját. A rendezvény az önkormányzat, az IKSZT, az óvoda és az iskola dolgozóinak és szülői munkaközösségek tagjainak közös munkájával valósult meg.

A szülői munkaközösség színes, vidám dekorációs elemekkel díszítette fel a faluházat és udvarát, így vártuk délután a nap főszereplőinek, a gyerekeknek érkezését. Az udvaron szabadtéri gyerekjátékokat (ugrálóvárak, vízi játék, körhinta) állítottunk fel, az épület előtt pedig a vállalkozó

kedvű szülők sütöttek palacsintát. A faluházba pedig bütykölhettek a gyerekek, valamint csillámtetoválást is rakathattak magukra.

Változatos programokon is részt vehettek kis vendégeink. Délután fél 3-tól és 3 óra 20-tól a Szegedi

látványszínház előadásait (Az égből pottyant szerencsetojás, Artúr az erdő hőse) lehetett megtekinteni, amelyek mellett, hogy szórakoztatóak voltak, olyan fontos dolgokra is felhívta a gyerekek figyelmét, mint például a környezetvédelem.

Négy órakor az Amazinx Team akrobatikus BMX-esei tartottak bemutatót, ami ugyancsak nagy sikert aratott, főleg úgy, hogy a műsor után a gyerekek ki is próbálhatták a kerékpárokat. Ezután körzeti megbízottunk Kovács Szabolcs rendőr törzsszázlós érkezett, aki bemutatta a rendvédelmi eszközöket, valamint a rendőrautót.

A rendezvény végén megérkezett Lala fagyis is, akitől az önkormányzat jóvoltából minden résztvevő gyermek „jutalom” fagylatot kapott. A szép, napfényes délután minden résztvevője, kellemes emlékekkel térhetett haza.

Showtánc-csoport az IKSZT faluházban

Az IKSZT Faluházban változatos programokat, sokféle tevékenységet végző klubokat találhatnak a helyiek. Ezek nagy része hosszú évek óta működik sikeresen heti, kétheti rendszerességgel. Sorozatunkban a klubok, foglalkozások életét mutatjuk be nem titkoltan azzal a szándékkal, hogy minél több embernek csináljunk kedvet hozzájuk. E számunkban a showtánc-csoportot mutatja be annak oktatója, Szabó Szilvia táncművész, a Starlight Dance Sportegyesület vezetője.

– Először kezdjük egy rövid bemutatkozással. Mit kell tudnunk rólad?

– Szabó Szilvia vagyok, 31 éves leszek, Bodonhelyen születtem, és ott is lakom. Édesapám Szabó Mihály kónyi származású, nagyanym itt él Kónyban. A foglalkozásomat tekintve táncművész vagyok, és már gyermekkorom óta foglalkozom tánccal. 7 évesen művészi tornával kezdtem, majd felvettek a győri Tánc és Képzőművészeti Iskolába, ahol aztán a szakközépiskolát is elvégeztem klasszikus balett szakon. Itt képesítő és koncertvizsgát is tettem, majd ezután egy budapesti társulathoz kerültem. A Broadway Dance Company egy turnézó társulat volt, velük körbejártam egész Európát; Németország, Olaszország, Svájc színházaiban is szerepeltünk. Kimondottan a nagy színházakban léptünk fel, többek között Berlinben, Hamburgban, Frankfurtban. Itt tanultam meg igazából a musical és a showtánc fortélyait. Itthon szerepeltünk a tévében is, olyan népszerű műsorokban, mint például a Nagy Duett, vagy az X faktor. De felléptünk idehaza is sok helyen, többek között a Győri Nemzeti Színházban, igaz ott már gyerekszínészként

is szerepeltem annak idején a Bűn és bűnhődésben, a Mária főhadnagyban, a Valahol Európában. Itt bele tudtam kicsit kóstolni a színészetbe, a színház világába is.

– A táncon belül milyen műfajokat próbáltál még ki?

– Mint már említettem Én klasszikus balettet tanultam, ami a legnehezebb műfaja a táncnak. Aki ezt megtanulja, az már megalapozza a táncos jövőjét. De közben belekóstoltam a musicalek és a showtánc világába is. Ez a műfaj amúgy sem állt távol tőlem, hiszen tanultam annak idején versenytáncot, és jártam versenyekre is.

– Milyen komolyabb eredményeket értél el?

– Csoportban országos bajnokságot nyertünk, míg a világbajnokságon 7. helyezést szereztünk. A Starlight Dance Sportegyesület megalakulása után pedig nagy eredményem még, hogy tavaly megyei Príma díjat kaptam, köznevelés kategóriában. Itt azt értékelték, hogy ilyen sok gyereket felkarolok és azt, hogy az egyesülettől nem áll távol a jótékonyság sem. Az Egyesület már nem egy jótékonysági műsort szervezett beteg gyermekek és felnőttek megsegítésére is. Ebben egyébként bármikor számíthat ránk bárki, meg is szervezzük, és szívesen részt is veszünk jótékonysági eseményeken.

– Mikor alakult a csoport?

– Tizenegy éve, 2007-ben, még a turnék alatt, mikor épp itthon voltam, megalapítottam a saját tánc csoportomat, melyből azóta nagy egyesület lett. Eleinte hétszemélyes csoporttal indultunk, ma pedig már 110 fős egyesületté alakultunk itt a Rábaközben.

Több településen is működünk, Kónyban, Rábászentmihályon, Téten egy-egy, míg Bányogyszováton három csoportunk van. Ezen kívül Rábacsécsényben tartok tánc szakkört az iskolában.

– Honnan jött a tánc egyesület ötlete?

– Nagyon fontos a hagyományok őrzése, és a környéken elég sok néptánc csoport működik. Viszont úgy gondoltam, mivel felénk a fiataloknak nincs nagyon lehetőségük modernebb táncra, ezért szerettem volna egy ilyen csoportot megalapítani. Nem klasszikus balettal akartam kezdeni, mert bár ilyen elemek is találhatóak benne, hiszen a showtánc fogalmába sok minden belefér. Így aztán a gyerekek tanulhatnak egy kis balettet, egy kis modernet, egy kis musical táncot. Ezen kívül sok benne az akrobatikus elem, ami látványosabb a laikus néző számára. De mindenképpen ezt a pörgős táncstílust akartam csinálni, mert ez sokkal színesebb, és mivel már ebben a modern világban élünk, a gyerekek is jobban hajlanak arra, hogy valami újdonságot, valami pörgőset tanuljanak. Vidám, mai zenét használunk, de persze a régiékből is merítünk, úgyhogy lehetőleg mindent próbálok nekik átadni.

– Ha egy gyerek eljön egy foglalkozásra, mit tanulhat itt, mit csináltak általában?

– Ez nagyban függ attól, hogy mennyi idős korban jön. Ha például a kónyi csoportot nézzük, itt 4-5 éves kortól 10 évesekig vannak. Nagyon fontos, hogy minél jobb ritmusérzékük alakuljon ki, ezért már a beemelegítések is zenére mennek. Ezen kívül sok a nyújtás is, hogy hajlékonyak legyenek a

gyerekek. Oda kell figyelni a testtartásukra is. Azt mindig elmondom a szülőknél: ne azért írássák be őket, hogy itt nagy táncművészeket neveljek belőlük. Persze, ilyenre is akadt példa, volt, aki beiratkozott balettiskolába, és azóta is erre a pályára készül. De az Én tanítványaim 80 százaléka azért jön ide, hogy közösségben legyen, hogy mozogjon, hogy egészségesebb életmódot éljen, legyen egy jó testtartása, legyen jó ritmusérzéke. Tehát nem táncművészeket akarok belőlük nevelni, és pont ezért nem is járunk versenyekre. Vannak köztük olyan gyerekek, akik alka-

tilag nem felelnek meg annyira, vagy nincs hozzá olyan érzékük, tehetségük, de nekik is ugyanolyan élményt akarok nyújtani. Sok fellépésünk van, falunapokon, különböző rendezvényeken, itt meg önbizalmat tudnak szerezni, színpadi rutint, hogy a későbbiekben, a nagybetűs életben merjenek egy kicsit színpadra menni, szerepelni az iskolában.

– Mik a tervei az Egyesületnek?

– Most már két éve Egyesületként működünk, ami azért jó, mert így pályázatokat is tudunk benyújtani. Tavaly is volt egy sikeres pályázatunk: a tíz éves évfordulóra megcsi-

náltuk a Mamma Miát. Úgy gondoltuk, a jubileumi rendezvényen ne csak tánc legyen, hanem valamivel színesítsük is a dolgot. Így jött a darabba a prózai rész, és betanítottunk néhány színészetet kedvelő tagunknak egy-két jelenetet. Ez aztán annyira jól sikerült, hogy idén Csornán megismételtük. Ott is nagy sikert aratott, és ezen felbuzdulva tervevettem, hogy itt a Rábaközben egy musicaliskolát indítok. Olyat, ahol a gyerekek nem csak a táncos részét tanulhatják meg, hanem kicsit a szereplést is, kicsit a színészkedésbe is bele tudnak kóstolni. Cs. G.

Fogathajtás Kónyban

2018. június 9-én C kategóriás, kétfordulós, kombinált akadályhajtó versenyt rendeztek Kónyban. Az eseményről **Molnár Csaba**, a verseny egyik szervezője és résztvevője számolt be nekünk.

Ez a rendezvény egy sorozat része, mely négy versenyből áll, és ebből minden versenyzőnek a három legjobb pontozása számít bele a végeredménybe. A versenyeket eddig Börcsön, Veszékenyben és itt Kónyban rendezték meg, majd szeptemberben Lébényben lesz az

utolsó, ahol minden eldől. Alapvetően három kategória indulhatott volna, – kettes fogat, egyes fogat, pónifogat, – azonban egyesben nem érkezett versenyző, így csak kétféle versenyszám szerepelt a programban. A 10-szer 65 méteres versenypályán 14 akadállyal kellett megküzdenünk, amiből kettő kombinált volt. Ez azt jelenti, hogy egy akadályon belül több feladatot kell végrehajtani, amit úgy kell elképzelni, hogy van például az ötös akadály, és

azon belül található a, b, c, d, e kapu, amit teljesítenünk kell. Ezek mobilok, azaz borítható akadályok, melyeket ha leversz, azért plusz hibapont jár. Ilyenből egyébként az új szabályzat szerint már négyet lehet beletenni. Jól sikerült és izgalmas versenyt tudhatunk magunk mögött.

A kettes fogatoknál Nyerges Ferenc nyert Veszékenyből, a második helyet az abdai Borbély Ákos szerezte meg, míg harmadik Szabó Tibor lett Lébényből. A kónyi Molnár Csaba Bárány és Linda nevű lovával a negyedik helyet szerezte meg. A pónifogatoknál a veszékenyi Nyerges Kristóf nyert.

A Tőzegtavak Horgászegyesület

Előző lapszámunkban olvasóink megismerkedhettek a könyi galambászokkal. Hozzájuk hasonlóan községünk életében fontos szerepet töltenek be a Tőzegtavak Horgászegyesület tagjai. Jelen cikkünkben az egyesület életébe, tevékenységébe pillantunk bele, Varga Ferenc az egyesület elnökének segítségével, hátha ezzel sikerül kedvet csinálnunk e szép sport űzéséhez.

A könyi Tőzegtavak Horgászegyesület 1994-ben alakult 7 taggal úgy, hogy ekkor még saját vízterülettel sem rendelkeztek. Az egyesület alapvető célkitűzése a kezdetektől az volt, hogy „a község és a környékbeli települések horgászainak hosszútávon, elérhető áron, szervezett körülmények között tudjunk horgászati és kikapcsolódási lehetőséget biztosítani, a tavaink természetes halállományát megőrizni, illetve visszaállítani. Feladatunknak tekintettük továbbá az egyedülállóan szép természeti környezet védelmét és megővését, valamint az erre való nevelést.” E nemes tevékenység folytatásában mindig is az egyesület partnere volt Kóny Község Önkormányzata, a Fertő-Hansági Nemzeti Park Igazgatósága és a területileg illetékes Halászati Hatóság is.

Az Egyesület életében jelentős fordulat állt be 1999-ben, amikor az önkormányzat segítségével sikerült megállapodást kötni a tavak addigi hasznosítójával a Győri Előre Halászati Termelőszövetkezettel a halászati jog egyesület részére történő átadásáról. A szövetkezetnek fizetendő kártalanítási összeget (1 300 000,- Ft.) az akkori 90 tag adta össze, így a halászati jog az önkormányzaté

lett és azt haszonbérleti szerződéssel először 15 évre az egyesületnek adta. A taglétszám azóta is töretlenül növekszik, 2008-ban 175, míg idén már 197 taggal rendelkeznek. Az Egyesület két tavat kezel, a Régi és az Új Tőzeget, melyek együttes területe 28 hektár. Mindkét tó gazdag halakban, a Régi Tőzegben ponty, csuka és kárász, míg az Újban ezek mellett süllő, harcsa, amur és balin is található. Az állományt évenkénti telepítéssel gyarapítják. A tavak infrastrukturális fejlesztése is folyamatos, az elmúlt 24 évben kiépült egy kikötő, ahol akár hetven csónak is elfér. Telepítettek a tóba stégeket és a partot is megerősítették, így téve könnyebbé a telepítést valamint a horgászatot. A Tőzeg jobb megközelíthetősége céljából, épült ezen kívül fahíd valamint esőbeálló is.

Az Egyesület életéről és ott végzett munkájáról annak elnöke, Varga Ferenc beszélt nekünk. Először azt mesélte el, hogyan került kapcsolatba ezzel a szép, természetközeli sporttal:

– Gyermekkoromban nem is horgásztam, Barbacson más játékaik voltak. Már idekerültem Kónyba, de még akkor sem érdekelt ez engemet, csak egyszer a szegény Cukrossal (Kiss Tibor †), és Takács Imrével (†) kimentünk a Régi Tőzegre. Ők horgásztak, én meg figyeltem, beszélgettünk, vittünk sört, iszogattunk. Én meg mondtam nekik, hogy „ez a dolog csak ilyen csöndes örülteknek való mint Ti vagytok. Itt lesitek fél nap ezeket a botokat, aztán semmi? Én aztán

gyermekhorgász szettet!” Jól van, át is mentem, vettem nekik. Aztán kimentünk a Rózsásra, a gyerekek szedtek gilisztát és sorban fogták a halakat, kárászt, csíkhalt, ilyesmit. Én néztem egy darabig, aztán azt mondtam: „Te gyerek, nem akarsz pihenni egyet? „Hát de. Miért? Akkor én is megpróbálom.” Aztán másnap már megint Csornán voltam, vettem magamnak is botokat. Hát így kezdődött! Igazából az életben nem gondoltam volna, hogy én, aki pecásokra azt mondtam, hogy csöndes örültek, egyszer horgászelnök leszek. Aztán kezdetektől, 1994-től, tagja voltam a horgászegyesületnek. Abban, hogy megalakultunk, nagy szerepe volt az első elnöknek Szabó Sándornak és Aller Imre polgármesternek, igazából ők tették meg az első lépéseket afelé, hogy ez az egyesület Kónyban létrejöhessen. 2000-ig Szabó Sándor volt az elnök, 2000-tól 2005-ig Harsányi Gábort választották meg, engem pedig elnökhelyettesnek. Aztán Harsányi 2003-ban elköltözött Kónyból, akkortól 2 évig megbízott elnök voltam, majd 2005-ben megválasztottak elnöknek.

Varga Ferenc ezután részletesen beszélt az Egyesület életéről és az utóbbi években elért eredményekről.

Ilyen tó, mint ez a könyi, 22 hektáros egybefüggő felülettel, nincs a környéken. Az Egyesületnek jelenleg 197 tagja van, amiből 40 gyerekhorgász, ez nagyon jó a jövő szempontjából, mert kell az utánpótlás. Különösen

azért fontos ez, mert amúgy a tagság 50 százaléka időskorú. 10-nél több ifjúsági tagunk is van, ez viszont sajnos elég kevés. Ennek szerintem az az oka, hogy a mai világban inkább az internetet nyomják ahelyett, hogy kimenjenek a természetbe pecázni. De úgy általában

a mai gyerekek már nem nagyon járnak sajnos a természetbe. Így mire odaérnének, hogy ifjúsági, majd felnőtt horgász legyen belőlük, már csak egy-kettő jön vissza.

Terveink azok voltak, vannak és lesznek is. Sok mindent sikerült megvalósítanunk az eddigiekben, például a Tőzeghez vezető út

az életben többet ki nem jövök veletek, az biztos.” Aztán már a gyerekeim általános iskolások voltak, és éppen barbacsi búcsú volt, amire pénzt kaptak. De a búcsúban nem találtak semmit játékot, amit megvettek volna, úgyhogy mondják nekem: „Apu, menjél be Csornára, és vegyél nekünk egy

is sokat alakult, most már lényegében akadálymentesen használható. Ezt egyrészt úgy sikerült megoldani, hogy mikor építkezett a vasút, felvettük velük a kapcsolatot. Tőlük rengeteg követ kaptunk, valamint Kustos doktor is sok alapanyagot szerzett nekünk, mert ő is idejárt horgászni, aki a vasútnál üzemorvos. Az ő közreműködésével is sok teherautónyi, feleslegessé vált követ kaptunk. Így az út elég jó lett, annak ellenére, hogy nagyon tőzeges és valósággal nyeli az anyagot.

A tó körül is sok fejlesztést sikerült megvalósítani; stégeket helyeztünk el, nádtetős menedékházat építettünk, a bevezető csatornán át hidat létesítettünk, amivel sokkal könnyebben megközelíthetővé vált a tó. Nemrégiben pedig a menedékházhoz csináltunk két asztalt, hozzá négy paddal. Vettünk egy nagy teljesítményű fűkaszt is, mellyel egy megbízottunk kéthetente lenyírja a fűvet. Van csónakkikötőnk is, mely több problémát is okozott. Volt rá példa, hogy a csónakok már az út mellett voltak, annyira kijött a víz, ezért kavicsos földdel feltöltöttünk egy kétméteres sávot és kikaróztuk. Ám amikor jött az eső, nagyon sáros lett ez a feltöltés, így tavaly 10 cm vastagságban lemurváztattuk. Ezzel olyan minőségű utat kaptunk, hogy most lényegében papucsban lehet megközelíteni a csónakokat. A kikötő-

ben már régebben kialakítottunk egy hosszú mólót, ami ugyancsak sok pénzt emésztette föl az Egyesületnek.

A Tőzegtavak Horgászegyesület a kulturált horgászási körülmények biztosítása mellett programokat is szervez a helyi horgászoknak és a közösség életéből is kiveszi a részét:

– Évente nem kevés összegért, 36-37 mázsa halat telepítünk a tóba, erre általában 2 és fél millió forintot költünk. Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy az összbevételeink 98%-át „visszaforgatjuk” a tóba. Ennek eredményeképp évente nagyjából 100 vendéghorgászunk van, akiknek a nagy része állandóan visszatérő. Tavaly például a Felvidékről is érkeztek horgászok és már idén is bejelentkeztek.

A Horgászegyesület rendszeresen szervez programokat is. Kiss Tibor emlékére minden évben rendezünk egy nyitóversenyt. Ez nem úgy működik, hogy valakinek a nevét csak úgy fölhasználjuk, így szülői beleegyezést kellett ehhez kérnünk. Az édesanyja ezt nagy örömmel vette és a testvére is, aki szponzorálta a rendezvényt. Sajnos azóta már ők is mindketten elhunytak, de a verseny tovább él és őrzi emléküket. Minden évben úgy kezdjük a versenyt, hogy Tibi és az összes eltávozott horgász emlékének egy perces néma gyászsal adózunk. A verseny díjazása elég komoly; az első helyezett területi engedélyt kap 30.000 Ft. értékben, a második 20.000 Ft., a harmadik 10.000 Ft. értékű ajándékot, sőt idén már a negyediket is tudtuk jutalmazni 5.000 Ft. értékben. A versenyen évek

óta szép számmal jelennek meg a gyermekhorgászok is, ők a szivattyúárkon versenyeznek. Náluk egyébként nagyon magas a versenyház még, folyton kérdezzetik, Feri bácsi, mit kapunk, mi lesz a díj? Így aztán mind egyiküknek adunk ajándékot, ha sokan vannak, akkor is, mert nagyon tudnak örülni neki. Ezen kívül most

már hosszú évek óta felkérnek bennünket, hogy működünk közre a Családsegítő Központ által szervezett táborokban. Jönnek a gyerekek, mi pedig megcsónakáztatjuk őket, elbeszélgetünk velük. Részt veszünk a Bika-fesztiválon is, itt mindig mi szervezzük a gyermekhorgászversenyt, mostanában Kiss Károly horgásztársunk, és halászlét is készítünk a helyieknek.

Varga Ferenc végül az Egyesület jövőre vonatkozó terveit ismertette:

– Egy nagyon nagy cél van most előttünk, ez a partrendezés ügye. Az idei évben vagy jövőre kotorják a Barbacsi-tót, és ha ebből esetleg marad pénz, akkor itt is elvégezzük, de ez elég bizonytalan. Az viszont biztos, hogy az eddigi homokzsákos megoldás helyett kapunk egy zsilipet, amin keresztül a Rózsás-csatornából fog bejönni a tóba a víz. Persze ez is csak akkor lesz jó, ha kapunk rajta keresztül vizet is. Mert ha a Keszeg-érben nincs víz,

vagy nagyon szennyezett, akkor honnan lesz utánpótlás? A természetvédőknek most az a terve, hogy állandó vízmagasságot akarnak tartani, ami nagyon jó lenne. Ha a kotrást sikerül megoldani a közeljövőben, akkor a tó északi részén egészen a csónakkikötőig rendeznénk a partot. Ez azért lenne fontos, mert az olyan magas vízállásnál mint a mostani, gyakorlatilag nincs part. Ezért nem tudjuk megnyitni a zsilipet sem, mert akkor a halak kiúsznának a tóból ilyen vízmagasságnál. Rendezett part esetén viszont ide is tudnánk építeni beülőket, és akkor nem 15 hanem 30, vagy akár 40 parti horgász hely lenne. Komoly terveink vannak a jövő évre is, hisz, – mivel 1994-ben alakultunk, – 2019-ben leszünk 25 évesek. Ezzel kapcsolatban a vezetőségnek már jeleztem, hogy az évfordulóra rendezzünk egy nagyobb eseményt, melyre összehívnánk a régi tagokat, vezetőket, hisz negyedszázad egy Egyesület életében nem kevés idő.

29. KÓNYI FALUNAP

2018. AUGUSZTUS 11.
KERÉK-TÓ SZABADIDŐKÖZPONT

7:00 Zenés ébresztő

8:30 **Bika-kupa** kispályás labdarúgó torna (Kerék-tó Szabadidőközpont)

10:00 **Kiállítások megnyitója a Faluházban**

A kónyi Tündér-tű Varróköri és az Enesei Foltvarrók Klubja kiállítása
LEGO kiállítás Végh Csaba és Végh Hajnalka gyűjteményéből

11:00 **A Termelői Piac ünnepélyes átadása (Vásártér)**

Kerék-tó Szabadidőközpont:

15:00 **Starlight Dance SE bemutatója** kónyi gyerekek részvételével

15:30 **Nóta és operett az Operett Voices társulattal**

16:15 **Falunapi köszöntő - Aller Imre polgármester**

Elismerések átadása

17:00 **Labdarúgó mérkőzés**

17:00 **Szabó Ádám műsora**

18:00 **Dér Heni fellépése**

19:00 **Bereczki Zoltán akusztikus koncert**

20:00 **Eredményhirdetés – Tombolasorsolás (Fődíj: egy csikó)**

21:00 **Vincze Lilla és a Napoleon Boulevard élő koncertje**

Kísérő programok:

Kerék-tó Szabadidőközpont: Szabadtéri játékok

Tájház megtekintése: 9-18 óráig

Faluház: Egész napos kiállítás, ERUS jósdája 10-15 óráig

Kerék-tó vendéglő Sátor: 23 órától Gramy-buli

SZÉCHENYI 2020

MAGYARORSZÁG
KORMÁNYA

Európai Unió
Európai Szociális
Alap

BEFEKTETÉS A JÖVŐBE